

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna noiembrie
2018**

Domeniul	Decizii CJUE
Apropierea legislațiilor	<p><u>Cauza C-648/17, BTA Baltic Insurance Company</u> - Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 72/166/CEE privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la asigurarea de răspundere civilă auto și introducerea obligației de asigurare a acestei răspunderi trebuie să fie interpretat în sensul că în sfera noțiunii „pagube produse de vehicule”, prevăzută în această dispoziție, intră situația în care pasagerul unui vehicul staționat într-o parcare, prin deschiderea portierei vehiculului respectiv, a lovit și a deteriorat vehiculul care era staționat lângă acesta.</p> <p><u>Cauza C-215/17, NKBM</u> - Articolul 1 alineatul (2) litera (c) a treia liniuță din Directiva 2003/98/CE privind reutilizarea informațiilor din sectorul public și articolul 432 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 trebuie interpretate în sensul că nu se aplică unei reglementări naționale care impune unei bănci ce s-a aflat sub influența dominantă a unei persoane de drept public să divulge date referitoare la contractele de consultanță, de servicii avocațiale, de drepturi de autor și de alte servicii cu caracter intelectual pe care le-a încheiat în perioada în care s-a aflat sub această influență dominantă, fără a fi admisă nicio excepție în temeiul protecției secretului de afaceri al acestei bănci, și, în consecință, nu se opun unei asemenea reglementări naționale.</p> <p><u>Cauza C-151/17, Swedish Match</u> - Examinarea întrebării adresate nu a evidențiat niciun element de natură să afecteze validitatea articolului 1 litera (c) și a articolului 17 din Directiva 2014/40/UE privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în ceea ce privește fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun și a produselor conexe și de abrogare a Directivei 2001/37/CE.</p> <p><u>Cauza C-29/17, Novartis Farma</u> - Articolul 3 punctul 1 din Directiva 2001/83/CE de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2012/26/UE trebuie interpretat în sensul că medicamentul Avastin, după ce a fost reambalat în condițiile prevăzute de măsurile naționale în discuție în litigiul principal, intră în domeniul de aplicare Directivei 2001/83, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2012/26. Articolul 6 din Directiva 2001/83, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2012/26, trebuie interpretat în sensul că nu se opune unor măsuri naționale precum cele în discuție în litigiul principal, care definesc</p>

condițiile în care medicamentul Avastin poate fi reambalat pentru utilizarea sa în tratarea unor indicații oftalmologice neacoperite de autorizația sa de introducere pe piață.

Articolele 3, 25 și 26 din Regulamentul (CE) nr. 726/2004 de stabilire a procedurilor comunitare privind autorizarea și supravegherea medicamentelor de uz uman și veterinar și de instituire a unei Agenții Europene pentru Medicamente, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 1027/2012, trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei măsuri naționale precum cea rezultată din articolul 1 alineatul 4 bis din Decretul-lege nr. 536 din 21 octombrie 1996 privind „Măsuri de control al cheltuielilor farmaceutice și de redefinire a nivelului maxim al cheltuielilor pentru anul 1996”, aprobat prin Legea nr. 648 din 23 decembrie 1996, astfel cum a fost modificat prin Decretul-lege nr. 36 din 20 martie 2014, aprobat prin Legea nr. 79 din 16 mai 2014, care autorizează Agenția Italiană pentru Medicamente (AIFA) să supravegheze medicamentele, precum Avastin, a căror utilizare în afara autorizației de introducere pe piață este suportată de Serviciul Național de Sănătate, Italia și să adopte, dacă este cazul, măsurile necesare pentru asigurarea siguranței pacienților.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-452/17, ZAKO - Articolul 1 alineatul (2) din Directiva 86/653/CEE privind coordonarea legislației statelor membre referitoare la agenții comerciali independenți trebuie interpretat în sensul că împrejurarea că o persoană a cărei sarcină permanentă constă fie în negocierea vânzării sau a cumpărării de mărfuri pentru o altă persoană, fie în negocierea și încheierea respectivelor tranzacții în numele și pe seama acesteia își desfășoară activitatea de la sediul celei din urmă nu se opune ca aceasta să poată fi calificată drept „agent comercial”, în sensul dispoziției menționate, cu condiția ca această împrejurare să nu împiedice persoana respectivă să își desfășoare activitatea în mod independent, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Articolul 1 alineatul (2) din Directiva 86/653 trebuie interpretat în sensul că împrejurarea că o persoană desfășoară nu numai activități care constau fie în negocierea vânzării sau a cumpărării de mărfuri pentru o altă persoană, fie în negocierea și încheierea respectivelor tranzacții în numele și pe seama acesteia, ci și activități de altă natură pentru aceeași persoană, fără ca acestea din urmă să fie secundare în raport cu cele dintâi, nu se opune ca aceasta să fie calificată drept „agent comercial” în sensul directivei menționate, cu condiția ca această împrejurare să nu o împiedice să desfășoare în mod independent cele dintâi activități, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cauza C-328/17, Amt Azienda Transporti ș.a. - Atât articolul 1 alineatul (3) din Directiva 89/665/CEE privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative referitoare la aplicarea

	<p>procedurilor privind căile de atac în ceea ce privește atribuirea contractelor de achiziții publice de bunuri și de lucrări, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66/CE, cât și articolul 1 alineatul (3) din Directiva 92/13/CEE privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/66, nu se opun unei reglementări naționale care nu permite operatorilor economici să formuleze o cale de atac împotriva deciziilor autorității contractante referitoare la o procedură de cerere de ofertă la care aceștia au decis să nu participe, pentru motivul că reglementarea aplicabilă respectivei proceduri făcea atribuirea contractului în cauză în favoarea lor foarte improbabilă.</p> <p>Cu toate acestea, revine instanței naționale competente sarcina să aprecieze în mod circumstanțiat, ținând seama de ansamblul elementelor relevante care caracterizează contextul în care se înscrie cauza cu care este sesizată, dacă aplicarea concretă a acestei legislații nu este susceptibilă să aducă atingere dreptului la protecție jurisdicțională efectivă al operatorilor economici în cauză.</p> <p><u>Cauza C-310/17, Levola Hengelo</u> - Directiva 2001/29/CE privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională trebuie interpretată în sensul că se opune posibilității ca gustul unui produs alimentar să fie protejat prin dreptul de autor în temeiul acestei directive și ca o legislație națională să fie interpretată în sensul că acordă protecție unui asemenea gust în temeiul dreptului de autor.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Concurență</p>	<p><u>Cauzele conexe C-622/16 P, C-623/16 P, C-624/16 P, Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia</u> - Curtea a anulat Hotărârea Tribunalului UE din 15 septembrie 2016 în cauza T-220/13, în măsura în care prin aceasta s-a respins acțiunea prin care se solicita anularea Deciziei 2013/284/UE a Comisiei. Schema de exceptare privea scutirea de la plata impozitului municipal pe bunuri imobile, acordată în cazul bunurilor imobile folosite de către entități necomerciale în scopuri specifice, aplicată de Italia, în măsura în care Comisia Europeană nu a dispus recuperarea ajutoarelor ilegale acordate în temeiul scutirii de impozitul municipal pe bunurile imobile.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-93/17, Comisia/Grecia</u> - Curtea a constatat că prin neadoptarea, la data la care a expirat termenul acordat în scrisoarea de punere în întârziere emisă la 27 noiembrie 2014 de Comisia Europeană, a tuturor măsurilor pe care le impune executarea Hotărârii din 28 iunie 2012 în cauza C-485/10, Republica Elenă nu și-a îndeplinit obligațiile</p>

	<p>care îi revin în temeiul articolului 260 alineatul (1) TFUE.</p> <p>Curtea a obligat Republica Elenă la plata:</p> <ul style="list-style-type: none"> - unei penalități cu titlu cominatoriu în cuantum de 7 294 000 de euro pentru fiecare perioadă de șase luni începând de la data pronunțării Hotărârii în cauza C-93/17 până la data executării Hotărârii din 28 iunie 2012 în cauza C-485/10; - unei sume forfetare de 10 000 000 de euro. <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-544/17 P</u>, BPC Lux 2 Sàrl ș.a./ Comisia Europeană – Curtea a anulat Ordonanța Tribunalului Uniunii Europene din 19 iulie 2017 în cauza T-812/14, prin care acesta a respins ca inadmisibilă acțiunea având ca obiect anularea Deciziei C(2014) 5682 final a Comisiei din 3 august 2014 privind ajutorul de stat SA.39250 (2014/N) – Portugalia – Rezoluția Banco Espírito Santo și a trimis cauza spre rejudecare Tribunalului Uniunii Europene.</p>
<p>Relații externe</p>	<p><u>Cauza C-247/17</u>, Raugėvicius - Articolele 18 și 21 TFUE trebuie interpretate în sensul că, în prezența unei cereri de extrădare, formulată de o țară terță, a unui cetățean al Uniunii Europene care și-a exercitat dreptul de liberă circulație, nu în scopul urmăririi penale, ci al executării unei pedepse privative de libertate, statul membru solicitat, a cărui legislație națională interzice extrădarea propriilor resortisanți în afara Uniunii în vederea executării unei pedepse și prevede posibilitatea ca o astfel de pedeapsă pronunțată în străinătate să fie executată pe teritoriul său, este obligat să asigure acestui cetățean al Uniunii, din moment ce el are reședința permanentă pe teritoriul său, un tratament identic cu cel rezervat propriilor resortisanți în materie de extrădare.</p> <p><u>Cauza C-257/17</u>, C și A - Articolul 15 alineatele (1) și (4) din Directiva 2003/86 nu se opune unei reglementări naționale care permite să se respingă o cerere de permis de ședere autonom formulată de un resortisant al unei țări terțe care a avut reședința mai mult de cinci ani pe teritoriul unui stat membru în scopul reîntregirii familiei pentru motivul că acesta nu a demonstrat promovarea unui examen de integrare civică privind limba și societatea acestui stat membru, cu condiția ca modalitățile concrete ale obligației de a promova acest examen să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului privind facilitarea integrării resortisanților țărilor terțe. Articolul 15 alineatele (1) și (4) din Directiva 2003/86 nu se opune unei reglementări naționale care prevede că permisul de ședere autonom poate fi eliberat numai de la data introducerii cererii aferente.</p> <p><u>Cauza C-380/17</u>, K și B - Articolul 12 alineatul (1) din Directiva 2003/86 privind dreptul la reîntregirea familiei nu se opune unei reglementări naționale care permite respingerea unei cereri de reîntregire a familiei depuse pentru un membru de familie al unui</p>

refugiat, pe baza dispozițiilor mai favorabile aplicabile refugiaților care figurează în capitolul V din această directivă, pentru motivul că această cerere a fost depusă la mai mult de trei luni de la acordarea statutului de refugiat susținătorului reîntregirii, oferindu-se în același timp posibilitatea de a depune o nouă cerere în cadrul unui alt regim, cu condiția ca această reglementare:

- să prevadă că un astfel de motiv de refuz nu poate fi reținut în situații în care circumstanțe specifice fac în mod obiectiv scuzabilă depunerea tardivă a primei cereri;

- să prevadă că persoanele în cauză sunt pe deplin informate cu privire la consecințele deciziei de respingere a primei cereri și la măsurile pe care trebuie să le ia pentru a-și exercita în mod eficace dreptul la reîntregirea familiei și

- să garanteze că susținătorii reîntregirii recunoscuți ca refugiați continuă să beneficieze de condițiile mai favorabile privind exercitarea dreptului la reîntregirea familiei aplicabile refugiaților, prevăzute la articolele 10 și 11 sau la articolul 12 alineatul (2) din directiva menționată.

Cauza C-484/17, K - Articolul 15 alineatele (1) și (4) din Directiva 2003/86/CE privind dreptul la reîntregirea familiei nu se opune unei reglementări naționale care permite să se respingă o cerere de permis de ședere autonom formulată de un resortisant al unei țări terțe care a avut reședința mai mult de cinci ani pe teritoriul unui stat membru în scopul reîntregirii familiei pentru motivul că acesta nu a demonstrat promovarea unui examen de integrare civică privind limba și societatea acestui stat membru, cu condiția ca modalitățile concrete ale obligației de a promova acest examen să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului privind facilitarea integrării resortisanților țărilor terțe, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

Cauzele conexe C-47/17 și C-48/17, X - Articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1560/2003 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 343/2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe, trebuie interpretat în sensul că, în cadrul procedurii de determinare a statului membru competent pentru prelucrarea unei cereri de protecție internațională, statul membru sesizat cu o cerere de preluare sau de reprimire în temeiul articolului 21 sau al articolului 23 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid, care, după ce a efectuat verificările necesare, a răspuns negativ la aceasta în termenele

	<p>prevăzute la articolul 22 sau la articolul 25 din acest din urmă regulament și care, ulterior, a fost sesizat cu o cerere de reexaminare în temeiul respectivului articol 5, trebuie să depună eforturi, într-un spirit de cooperare loială, să răspundă la aceasta din urmă într-un termen de două săptămâni. În cazul în care statul membru solicitat nu răspunde în termen, procedura suplimentară de reexaminare este închisă în mod definitiv, astfel încât statul membru trebuie să fie considerat responsabil de examinarea cererii de protecție internațională, cu excepția cazului în care dispune încă de timpul necesar pentru a putea introduce, în termenele imperative prevăzute în Regulamentul nr. 604/2013, o nouă cerere de preluare sau de reprimire.</p> <p><u>Cauza C-713/17, Ayubi</u> - Articolul 29 din Directiva 2011/95/UE privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că refugiaților care beneficiază de un drept de ședere temporară într-un stat membru li se acordă prestații de asistență socială în cuantum inferior celui al prestațiilor acordate resortisanților acestui stat membru și refugiaților care beneficiază de un drept de ședere permanentă în statul membru menționat. Un refugiat poate invoca în fața instanțelor naționale incompatibilitatea unei reglementări precum cea în discuție în litigiul principal cu articolul 29 alineatul (1) din Directiva 2011/95, cu scopul eliminării restricțiilor privind drepturile sale, pe care le prevede această reglementare.</p>
<p>Cooperare judiciară în materie civilă și comercială</p>	<p><u>Cauza C-296/17, Wiemer & Trachte</u> - Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că competența instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență de a se pronunța asupra unei acțiuni revocatorii formulate în cadrul procedurii de insolvență și îndreptate împotriva unui pârât care are sediul social sau domiciliul într-un alt stat membru este o competență exclusivă.</p> <p><u>Cauza C-627/17, ZSE Energia</u> - Articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 861/2007 de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 517/2013, trebuie interpretat în sensul că noțiunea „părți” vizează numai reclamantul și pârâtul din litigiul principal. Articolul 2 alineatul (1) și articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 861/2007, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 517/2013, trebuie interpretate în sensul că un litigiu precum litigiul principal, în care reclamantul și pârâtul își au domiciliul sau reședința obișnuită în același stat membru în care se află instanța</p>

	<p>sesizată nu intră în domeniul de aplicare al acestui regulament.</p> <p><u>Cauza C-308/17, KUHN</u> - Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că un litigiu precum cel în discuție în cauza principală, referitor la o acțiune introdusă de o persoană fizică care a dobândit obligațiuni emise de un stat membru, împotriva acestuia și având ca obiect contestarea schimbului acestor obligațiuni cu obligațiuni cu o valoare mai mică, impus acestei persoane fizice prin efectul unei legi, adoptată în circumstanțe excepționale de legiuitorul național, în temeiul căreia aceste condiții au fost modificate în mod unilateral și retroactiv prin introducerea unei clauze de acțiune colectivă care permite majorității deținătorilor obligațiunilor vizate să impună acest schimb titularilor de obligațiuni aflați în minoritate, nu ține de „materia civilă și comercială”, în sensul acestei dispoziții.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Fiscalitate</p>	<p><u>Cauza C-495/17, Cartrans Spedition</u> - Articolul 146 alineatul (1) litera (e) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, pe de o parte, și dispoziția menționată coroborată cu articolul 153 din aceeași directivă, pe de altă parte, se opun unei practici fiscale a unui stat membru în temeiul căreia scutirea de taxa pe valoarea adăugată pentru prestarea serviciilor de transport legate direct de exportul de bunuri și, respectiv, pentru prestarea de servicii efectuate de intermediari care participă la această prestare a serviciilor de transport este condiționată de prezentarea de către persoana impozabilă a declarației vamale de export privind bunurile în cauză. În această privință, în vederea acordării scutirilor menționate, autoritățile competente au obligația să examineze dacă, din ansamblul elementelor de care ele pot dispune, îndeplinirea condiției legate de exportul bunurilor în cauză poate fi dedusă cu un grad de verosimilitate suficient de ridicat. În acest context, un carnet TIR vizat de autoritățile vamale ale țării terțe de destinație a bunurilor, prezentat de persoana impozabilă, constituie un element de care autoritățile menționate trebuie, în principiu, să țină seama în mod corespunzător, cu excepția cazului în care acestea au motive precise să se îndoiască de autenticitatea sau de fiabilitatea acestui document.</p> <p><u>Cauza C-502/17, C&D Foods Acquisition</u> - Articolele 2 și 9, precum și 168 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretate în sensul că o operațiune de cesiune de acțiuni preconizată, dar nerealizată, precum cea în discuție în litigiul principal, care nu își poate găsi cauza exclusivă directă în activitatea economică taxabilă a societății în cauză sau care nu constituie prelungirea directă, permanentă și necesară a acestei activități economice nu intră în domeniul de aplicare al taxei pe</p>

valoarea adăugată.

Cauza C-648/16, Fontana - Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, precum și principiile neutralității fiscale și proporționalității trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care autorizează o administrație fiscală, în caz de neconcordanțe grave între veniturile declarate și veniturile estimate pe baza unor studii sectoriale, să recurgă la o metodă inductivă, întemeiată pe astfel de studii sectoriale, pentru a determina quantumul cifrei de afaceri realizate de o persoană impozabilă și să efectueze, în consecință, o rectificare a impunerii, care să oblige la plata unui quantum suplimentar de taxă pe valoarea adăugată (TVA), cu condiția ca această reglementare și aplicarea acesteia să permită persoanei impozabile, cu respectarea principiilor neutralității fiscale și proporționalității, precum și a dreptului la apărare, să conteste rezultatele obținute prin această metodă, pe baza tuturor probelor contrare de care dispune, și să își exercite dreptul de deducere în conformitate cu dispozițiile care figurează în titlul X din Directiva 2006/112, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Cauza C-664/16, Vădan - Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, în special articolul 167, articolul 168, articolul 178 litera (a) și articolul 179 din aceasta, precum și principiile neutralității taxei pe valoarea adăugată (TVA) și proporționalității trebuie interpretate în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, o persoană impozabilă care nu este în măsură să furnizeze proba quantumului TVA-ului pe care l-a achitat în amonte prin prezentarea unor facturi sau a oricăror alte documente nu poate beneficia de un drept de deducere a TVA-ului exclusiv pe baza unei estimări rezultate dintr-o expertiză dispusă de o instanță națională.

Cauza C-295/17, MEO – Serviços de Comunicações e Multimédia - Articolul 2 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată trebuie interpretat în sensul că suma prestabilă percepută de un operator economic în cazul rezilierii anticipate de către clientul său sau pentru un motiv imputabil acestuia din urmă a unui contract de prestări de servicii care prevede o perioadă minimă de contractare, sumă care corespunde celei pe care acest operator ar fi primit-o în restul perioadei respective în lipsa unei astfel de rezilieri, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere, trebuie să fie considerată drept remunerație pentru o prestare de servicii efectuată cu titlu oneros și supusă ca atare acestei taxe. Nu sunt determinante pentru calificarea sumei predeterminate în contractul de prestări de servicii pe care clientul o datorează în cazul rezilierii anticipate a acestuia faptul că scopul sumei forfetare este să descurajeze clienții de la a nu respecta perioada minimă de contractare și să repare

	<p>prejudiciul suferit de operator în cazul nerespectării perioadei respective, faptul că remunerația primită de un agent comercial pentru încheierea de contracte care stipulează o perioadă minimă de contractare este mai mare decât cea prevăzută în cadrul contractelor care nu prevăd o astfel de perioadă și faptul că suma facturată este calificată în dreptul național drept o clauză penală.</p> <p><u>Cauza C-679/17, Huijbrechts</u> - Articolul 63 TFUE se opune unei reglementări a unui stat membru care acordă un avantaj fiscal pentru pădurile dobândite pe cale succesorală, cu condiția ca acestea să facă obiectul unei administrări durabile conform termenilor definiți de dreptul național, dar limitează acest avantaj la pădurile care sunt situate pe teritoriul acestui stat membru.</p>
<p>Principiile generale de drept</p>	<p><u>Cauza C-457/17, Maniero</u> - Articolul 3 alineatul (1) litera (g) din Directiva 2000/43/CE de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, trebuie interpretat în sensul că atribuirea de către o fundație privată a unor burse destinate să sprijine proiecte de cercetare sau de studii în străinătate intră sub incidența noțiunii „educație”.</p> <p>Articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2000/43 trebuie interpretat în sensul că faptul că o fundație privată stabilită într-un stat membru rezervă atribuirea unor burse destinate să sprijine proiecte de cercetare sau de studii juridice în străinătate candidaților care au promovat, în acest stat membru, un examen de drept, nu constituie o discriminare indirectă pe motive de rasă sau origine etnică.</p>
<p>Politică socială</p>	<p><u>Cauzele conexe C-569/16 și C-570/16, Bauer</u> - Articolul 7 din Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, precum și articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale în aplicarea căreia, în cazul în care raportul de muncă încetează din cauza decesului lucrătorului, dreptul la concediu anual plătit dobândit în temeiul respectivelor dispoziții și neefectuat de acest lucrător înainte de deces se stinge fără a putea da naștere unui drept la o indemnizație financiară pentru respectivul concediu care să fie transmisibilă pe cale succesorală moștenitorilor lucrătorului menționat. În cazul imposibilității de a interpreta o reglementare națională precum cea în discuție în litigiile principale astfel încât să se asigure conformitatea acesteia Directiva 2003/88 și cu articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale, instanța națională sesizată cu un litigiu între moștenitorul unui lucrător decedat și fostul angajator al acestui lucrător trebuie să lase neaplicată reglementarea națională menționată și să se asigure că respectivului moștenitor i se acordă beneficiul unei indemnizații financiare, în sarcina acestui angajator, pentru concediul anual plătit dobândit în temeiul dispozițiilor menționate și neefectuat de respectivul lucrător înainte de</p>

deces. Această obligație se impune instanței naționale atunci când litigiul opune un astfel de moștenitor unui angajator având calitatea de autoritate publică și în temeiul celei de a doua dintre aceste dispoziții atunci când litigiul opune moștenitorul unui angajator având calitatea de particular.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauzele C-619/16, Kreuziger - Articolul 7 din Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în măsura în care aceasta implică faptul că, în cazul în care lucrătorul nu a solicitat să își exercite dreptul la concediu anual plătit înainte de data încetării raportului de muncă, acesta își pierde – în mod automat și fără verificarea prealabilă a aspectului dacă i s-a oferit efectiv de către angajator, în special printr-o informare corespunzătoare din partea acestuia din urmă, posibilitatea de a-și exercita dreptul la concediu înainte de încetarea respectivă – zilele de concediu anual plătit la care avea dreptul în temeiul dreptului Uniunii la momentul acestei încetări, precum și, în mod corelativ, dreptul la o indemnizație financiară pentru acest concediu anual plătit neefectuat.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-684/16, Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften - Articolul 7 din Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru și articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia, în cazul în care lucrătorul nu a solicitat să își exercite dreptul la concediu anual plătit în perioada de referință în cauză, acest lucrător își pierde la sfârșitul acestei perioade – în mod automat și fără verificarea prealabilă a aspectului dacă acestuia i s-a oferit efectiv de către angajator, în special printr-o informare corespunzătoare din partea acestuia din urmă, posibilitatea de a-și exercita acest drept – zilele de concediu anual plătit dobândite în temeiul dispozițiilor menționate pentru perioada respectivă, precum și, în mod corelativ, dreptul la o indemnizație financiară pentru concediul anual plătit neefectuat în cazul încetării raportului de muncă. Revine, în această privință, instanței de trimitere sarcina de a verifica, luând în considerare dreptul intern în ansamblul său și aplicând metodele de interpretare recunoscute de acesta, dacă poate ajunge la o interpretare a acestui drept de natură să garanteze deplina efectivitate a dreptului Uniunii.

În cazul imposibilității de a interpreta o reglementare națională astfel încât să se asigure conformitatea cu articolul 7 din Directiva 2003/88 și cu articolul 31 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale, rezultă din această ultimă dispoziție că instanța națională sesizată cu un litigiu

între un lucrător și fostul său angajator care are calitatea de particular trebuie să lase neaplicată reglementarea națională respectivă și să se asigure că, în ipoteza în care acest angajator nu poate stabili că a dat dovadă de deplina diligență necesară pentru ca lucrătorul să aibă efectiv posibilitatea de a-și efectua concediul anual plătit la care avea dreptul în temeiul dreptului Uniunii, respectivul lucrător nu poate fi privat nici de dreptul său dobândit la un asemenea concediu anual plătit, nici, în mod corelativ și în cazul încetării raportului de muncă, de indemnizația financiară pentru concediul neefectuat a cărei plată este, în acest caz, direct în sarcina angajatorului în cauză.

Cauza C-432/17, O'Brien - Directiva 97/81/CE a Consiliului privind acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat de UCIFE, CEIP și CES, astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/23/CE, trebuie interpretată în sensul că, într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal, perioadele de vechime anterioare datei de expirare a termenului de transpunere a Directivei 97/81, astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/23, trebuie să fie luate în considerare pentru stabilirea drepturilor la pensia pentru limită de vârstă.

Cauza C-147/17, Sindicatul Familia Constanța - Articolul 1 alineatul (3) din Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru coroborat cu articolul 2 alineatul (2) din Directiva 89/391/CEE privind punerea în aplicare de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă trebuie interpretat în sensul că nu se încadrează în domeniul de aplicare al Directivei 2003/88 activitatea de asistent maternal care constă, în cadrul unui raport de muncă cu o autoritate publică, în primirea și integrarea unui copil în căminul propriu și în asigurarea, în mod continuu, a dezvoltării armonioase și a educației acestui copil.

Cauza C-245/17, Viejobueno Ibáñez și de la Vara González - Clauza 4 punctul 1 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată încheiat la 18 martie 1999, anexat la Directiva 1999/70/CE privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care permite unui angajator să pună capăt, la data încheierii cursurilor, raportului de muncă pe durată determinată al profesorilor recrutați pentru un an școlar ca funcționari interimari, pentru motivul că condițiile de necesitate și de urgență cărora le era subordonată recrutarea lor nu mai sunt îndeplinite la această dată, în timp ce raportul de muncă pe durată nedeterminată al profesorilor care au calitatea de funcționari de carieră continuă. Articolul 7 alineatul (2) din Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care permite să se pună capăt, la data încheierii cursurilor, raportului de muncă pe durată determinată

al profesorilor recrutați pentru un an școlar ca funcționari interimari, având în vedere că prin aceasta profesorii sunt privați de zile de concediu de vară anual plătit aferent acestui an școlar, chiar dacă profesorii respectivi primesc pentru aceasta o indemnizație financiară.

Cauza C-619/17, de Diego Porras - Clauza 4 punctul 1 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, anexat la Directiva 1999/70/CE privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care nu prevede plata niciunei indemnizații lucrătorilor angajați în temeiul unor contracte de muncă pe durată determinată încheiate pentru a înlocui un lucrător care are dreptul la păstrarea locului său de muncă, precum contractul de „interinidad” în discuție în litigiul principal, la împlinirea termenului pentru care au fost încheiate aceste contracte, în condițiile în care lucrătorilor pe durată nedeterminată le este acordată o indemnizație la rezilierea contractului lor de muncă pentru un motiv obiectiv.

Clauza 5 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, anexat la Directiva 1999/70, trebuie interpretată în sensul că este de competența instanței naționale să aprecieze, în conformitate cu toate normele dreptului național aplicabile, dacă o măsură, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede plata obligatorie a unei indemnizații lucrătorilor angajați în temeiul anumitor contracte de muncă pe durată determinată la împlinirea termenului pentru care au fost încheiate aceste contracte constituie o măsură adecvată pentru prevenirea și, dacă este cazul, sancționarea abuzurilor care rezultă din utilizarea contractelor sau a raporturilor de muncă pe durată determinată succesive sau o măsură legală echivalentă, în sensul acestei dispoziții.

În ipoteza în care instanța națională constată că o măsură, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede plata obligatorie a unei indemnizații lucrătorilor angajați în temeiul anumitor contracte de muncă pe durată determinată la împlinirea termenului pentru care au fost încheiate aceste contracte, constituie o măsură adecvată pentru prevenirea și, dacă este cazul, sancționarea abuzurilor care rezultă din utilizarea contractelor sau a raporturilor de muncă pe durată determinată succesive ori o măsură legală echivalentă, în sensul clauzei 5 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, anexat la Directiva 1999/70, această dispoziție trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia expirarea termenului contractelor de muncă pe durată determinată din anumite categorii determină plata, către lucrătorii angajați în temeiul acestor contracte, a unei astfel de indemnizații, în timp ce expirarea termenului contractelor de muncă pe durată determinată din alte categorii nu determină acordarea, către lucrătorii angajați în temeiul acestor din urmă contracte, a niciunei indemnizații, cu excepția cazului în care nu există nicio altă măsură

	<p>eficientă în ordinea juridică națională pentru a evita și a sancționa asemenea abuzuri față de acești din urmă lucrători, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice.</p>
<p>Mediu</p>	<p><u>Cauzele conexe C-293/17 și C-294/17, Coöperatie Mobilisation for the Environment și Vereniging Leefmilieu</u> - Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 92/43/CEE privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică trebuie interpretat în sensul că activitățile de pășunat al vitelor și de împrăștiere de îngrășăminte pe sau în sol în apropierea zonelor Natura 2000 pot fi calificate drept „proiect”, chiar și în ipoteza în care aceste activități, întrucât nu ar reprezenta o intervenție fizică în mediul natural, nu ar constitui un „proiect”, în sensul articolului 1 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2011/92/UE privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului.</p> <p>Acesta trebuie, de asemenea, interpretat în sensul că o activitate recurentă, precum împrăștierea de îngrășăminte pe sau în sol, autorizată în temeiul dreptului național înainte de intrarea în vigoare a acestei directive, poate fi considerată un singur proiect, scutit de o nouă procedură de aprobare, cu condiția ca aceasta să constituie o operațiune unică, caracterizată printr-un obiectiv comun, o continuitate și o identitate. Dacă un proiect unic a fost autorizat înainte ca regimul de protecție prevăzut de aceeași dispoziție să devină aplicabil sitului în cauză, executarea acestui proiect este totuși susceptibilă de a intra sub incidența articolului 6 alineatul (2) din această directivă.</p> <p>Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 92/43 nu se opune unei reglementări programatice naționale care permite autorităților competente să autorizeze proiecte pe baza unei „evaluări corespunzătoare”, în sensul acestei dispoziții, efectuată anterior și în care cantitatea totală determinată a depunerilor de azot a fost considerată compatibilă cu obiectivele de protecție ale reglementării menționate, precum nu se opune nici unei reglementări programatice naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care scutește anumite proiecte care nu ating un anumit prag sau care nu depășesc un anumit plafon în ceea ce privește depunerile de azot de necesitatea de a obține o autorizație individuală, în cazul în care instanța națională se asigură că „evaluarea corespunzătoare”, în sensul acestei dispoziții, efectuată anterior, îndeplinește criteriul lipsei unei îndoiele științifice rezonabile cu privire la lipsa unor efecte prejudiciabile ale acestor planuri sau proiecte pentru integritatea siturilor în cauză.</p> <p>Acest articol trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări programatice naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care permite ca o anumită categorie de proiecte, în speță, împrăștierea de îngrășăminte pe sau în sol și pășunatul vitelor, să fie pusă în aplicare fără a fi supusă unei obligații de autorizare și, prin urmare, unei evaluări corespunzătoare individualizate a efectelor sale asupra siturilor respective, cu excepția cazului în care împrejurări obiective permit să</p>

se excludă, cu certitudine, orice posibilitate ca proiectele respective, per se sau în combinație cu alte proiecte, să poată afecta în mod semnificativ aceste situri, ceea ce revine instanței de trimitere să verifice.

În plus, o „evaluare corespunzătoare”, în sensul acestei dispoziții, nu poate lua în considerare existența unor „măsuri de conservare”, în sensul alineatului (1) al acestui articol, a unor „măsuri de prevenire”, în sensul alineatului (2) al articolului menționat, a unor măsuri care au fost adoptate în mod specific pentru un program precum cel în discuție în litigiul principal sau a măsurilor numite „autonome”, în măsura în care aceste măsuri sunt exterioare acestui program, dacă beneficiile preconizate ale acestor măsuri nu sunt sigure la momentul acestei evaluări.

Articolul 6 alineatul (2) din Directivă trebuie interpretat în sensul că măsurile instituite printr-o reglementare națională, precum cea în discuție în litigiul principal, care includ modalități de supraveghere și de control al unor exploatații agricole ale căror activități provoacă depuneri de azot, precum și posibilitatea de a fi stabilite sancțiuni care pot merge până la închiderea exploatațiilor menționate sunt suficiente pentru respectarea acestei dispoziții.

Cauza C-461/17, Holohan și alții - Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 92/43/CEE privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică trebuie interpretat în sensul că o „evaluare corespunzătoare” trebuie, pe de o parte, să determine totalitatea tipurilor de habitate și a speciilor pentru care un sit este protejat, precum și, pe de altă parte, să identifice și să examineze atât efectele proiectului propus asupra speciilor prezente în acest sit și pentru care acesta nu a fost clasificat, cât și pe cele asupra tipurilor de habitate și a speciilor situate în afara limitelor sitului menționat, cu condiția ca aceste efecte să fie susceptibile să afecteze obiectivele de conservare a sitului.

Articolul 6 alineatul (3) nu permite autorității competente să autorizeze un plan sau un proiect care lasă inițiatorului proiectului libertatea de a stabili ulterior anumiți parametri referitori la etapa de construcție, decât dacă este sigur că autorizația stabilește condiții suficient de stricte care garantează că acești parametri nu vor avea efecte negative asupra integrității sitului.

Articolul 6 alineatul (3) trebuie interpretat în sensul că, atunci când autoritatea competentă respinge concluziile unei expertize științifice care pledează în favoarea obținerii unor informații suplimentare, „evaluarea corespunzătoare” trebuie să cuprindă o motivare explicită și detaliată, de natură să înlăture orice îndoială științifică rezonabilă cu privire la efectele lucrărilor preconizate asupra sitului în cauză.

Articolul 5 alineatele (1) și (3), precum și anexa IV la Directiva 2011/92/UE privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului impun inițiatorului proiectului să furnizeze

	<p>informații care examinează în mod explicit efectele semnificative ale proiectului său asupra tuturor speciilor identificate în declarația furnizată în temeiul acestor dispoziții.</p> <p>Articolul 5 alineatul (3) litera (d) din Directiva 2011/92 trebuie interpretat în sensul că inițiatorul proiectului trebuie să furnizeze informații referitoare la efectele asupra mediului atât ale opțiunii reținute, cât și ale fiecăreia dintre principalele alternative studiate de acesta, precum și motivele care stau la baza alegerii sale, ținând seama cel puțin de efectele lor asupra mediului, chiar în cazul respingerii de la început a unei asemenea alternative.</p>
<p>Uniunea vamală</p>	<p><u>Cauza C-592/17, Baby Dan</u> - Nomenclatura combinată care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun, trebuie interpretată în sensul că un articol care permite fixarea de un perete sau de cadrul ușii a barierelor de siguranță amovibile pentru copii, nu constituie o parte a acestor bariere și trebuie clasificat la subpoziția 7318 15 90 din Nomenclatura combinată. Examinarea celei de a patra întrebări preliminare nu a revelat niciun element de natură să afecteze validitatea Regulamentului (CE) nr. 91/2009 privind impunerea unei taxe antidumping definitive asupra importurilor de anumite elemente de fixare din fier sau oțel originare din Republica Populară Chineză.</p>
<p>Libera prestare a serviciilor, libertatea de stabilire și libera circulație a capitalurilor</p>	<p><u>Cauza C-171/17, Comisia/Ungaria</u> - Prin introducerea și prin menținerea în vigoare a sistemului național de plată mobilă reglementat de Legea nr. CC din 2011 privind sistemul național de plată mobilă și de Decretul guvernamental nr. 356/2012 de punere în aplicare a Legii privind sistemul național de plată mobilă, Ungaria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 15 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne, și al articolului 56 TFUE. Exploatarea exclusivă de către o societate controlată de statul maghiar a unui sistem național de plată mobilă este contrară legislației Uniunii, chiar dacă serviciile prestate în cadrul acestui sistem constituie servicii de interes economic general, Aprovizionarea lor nu poate fi rezervată unui monopol de stat. Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-625/17, Vorarlberger Landes- und Hypothekbank</u> - Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, în măsura în care impune instituțiilor de credit stabilite în Austria care, precum cea în discuție în litigiul principal, furnizează servicii clienților cu reședința în alte state membre fără a recurge la sedii permanente stabilite în acestea să achite o taxă determinată în funcție de „totalul bilanțului neconsolidat mediu”, care cuprinde operațiunile bancare efectuate de aceste instituții în mod direct cu resortisanți ai altor state membre, în condițiile în care exclude aceleași operațiuni realizate de</p>

filiale ale instituțiilor de credit stabilite în Austria atunci când aceste filiale sunt stabilite în alte state membre.

Cauza C-33/17, Čepelnik - Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru, potrivit căreia autoritățile competente pot să impună unui beneficiar stabilit în acest stat membru să sisteze plățile către cocontractantul său stabilit într-un alt stat membru sau chiar să plătească o garanție într-un quantum echivalent cu prețul lucrării încă neplătit, pentru a garanta plata eventualei amenzi care ar putea fi aplicată acestui cocontractant în cazul unei încălcări dovedite a legislației muncii din primul stat membru, depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor de protecție a lucrătorilor, precum și de combatere a fraudei, în special sociale, și de prevenire a abuzurilor.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-18/17, Danieli & C. Officine Meccaniche și alții - Articolele 56 și 57 TFUE, precum și alineatul (2) al capitolului 2 din anexa V la Actul privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Croația, precum și adaptările la Tratatul privind Uniunea Europeană, la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și al Tratatului de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice trebuie interpretate în sensul că un stat membru este îndreptățit să restricționeze, prin cerința deținerii unui permis de muncă, detașarea lucrătorilor croați angajați de o întreprindere cu sediul în Croația, în cazul în care detașarea acestor lucrători intervine prin punerea lor la dispoziție, în sensul articolului 1 alineatul (3) litera (c) din Directiva 96/71/CE privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii, a unei întreprinderi cu sediul într-un alt stat membru, în vederea furnizării unei prestări de servicii de către această din urmă întreprindere în primul dintre aceste state membre.

Articolele 56 și 57 TFUE trebuie interpretate în sensul că un stat membru nu este îndreptățit să impună ca resortisanții statelor terțe puși la dispoziția unei întreprinderi cu sediul într-un alt stat membru de către o altă întreprindere având de asemenea sediul în acest alt stat membru, în vederea furnizării unei prestări de servicii în primul dintre aceste state membre, să dețină un permis de muncă.

Cauza C-342/17, Memoria și Dall'Antonia - Articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care interzice, chiar în pofida voinței exprese a defunctului, depozitarului unei urne funerare să încredințeze unui terț păstrarea acesteia, care îi impune să o păstreze în locuința sa, cu excepția cazului în care o încredințează unui cimitir municipal, și, în plus, care interzice orice activitate exercitată în scop lucrativ care are ca obiect, chiar neexclusiv, păstrarea de urne funerare, indiferent cu ce titlu și indiferent pe ce durată.

[Comunicatul de presă](http://www.curia.europa.eu) este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-575/17, Sofina și alții - Articolele 63 și 65 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia dividendele distribuite de o societate rezidentă fac obiectul unei rețineri la sursă în cazul în care sunt primite de o societate nerezidentă, în timp ce, atunci când sunt primite de o societate rezidentă, impozitarea acestora potrivit regimului de drept comun al impozitului pe profit nu se realizează la sfârșitul exercițiului financiar în cursul căruia au fost primite decât cu condiția ca rezultatul acestei societăți să fi fost profitabil în cursul respectivului exercițiu financiar, o astfel de impozitare putând, eventual, să nu intervină niciodată în cazul în care societatea respectivă își încetează activitatea fără să fi realizat profit de la perceperea acestor dividende.

Cauzele conexe C-262/17, C-263/17 et C-273/17, Solvay Chimica Italia și alții – Articolul 2, punctul 5 și articolul 28, paragraful 1, al Directivei 2009/72/CE privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice și de abrogare a Directivei 2003/54/CE, trebuie interpretate în sensul că rețelele, precum cele în discuție în litigiul principal, constituite pentru consum propriu înainte de intrarea în vigoare a directivei menționate și gestionate de o entitate privată, la care sunt conectate un număr limitat de unități de producție și de consum, care la rândul lor sunt conectate la rețeaua publică, constituie rețele de distribuție care intră în domeniul de aplicare al directivei respective. Articolul 28 al Directivei 2009/72/CE trebuie interpretat în sensul că rețelele, precum cele în discuție în litigiul principal, calificate de statul membru ca rețele de distribuție închise, în sensul paragrafului 1 al aceluși articol pot fi scutite de acesta din urmă doar de obligațiile prevăzute la alineatul (2) din acest articol, fără a aduce atingere faptului că astfel de rețele sunt altfel eligibile pentru alte excepții prevăzute de directiva respectivă, în special cea prevăzută la articolul 26 alineatul (4), în cazul în care îndeplinesc condițiile prevăzute de acesta, ceea ce este de competența instanței naționale să verifice. În orice caz, statul membru respectiv nu poate să aibă astfel de rețele clasificate ca o categorie separată a rețelelor de distribuție, în vederea acordării acestora unor scutiri care nu sunt prevăzute în directiva respectivă. Articolul 32, paragraful 1, al Directivei 2009/72/CE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că rețelele de distribuție închise, în sensul articolului 28 al directivei, nu sunt supuse obligației de acces a terților, acestea trebuie doar să permită accesul terților care aparțin categoriei de utilizatori care pot fi conectați la aceste rețele, utilizatorii având dreptul de acces la rețeaua publică. Articolul 15, paragraful 7 și articolul 37, paragraful 6 b) al Directivei 2009/72/CE trebuie interpretate în sensul că, în absența unei justificări

	<p>obiective, se opun unei reglementări naționale precum cea din litigiul principal, care prevăd că redevențele datorate cu titlu de serviciu de apel de către utilizatorii rețelelor de distribuție închise se calculează cu privire la energia electrică schimbată cu respectiva rețea de către fiecare dintre utilizatorii săi prin intermediul punctului de conectare al instalării lor la respectiva rețea, în cazul în care se dovedește, ceea ce revine instanței naționale să verifice, că utilizatorii unei rețele de distribuție închise nu se află în aceeași situație ca ceilalți utilizatori ai rețelei publice, iar furnizorul serviciului de apel public de rețea suportă costuri limitate pentru acești utilizatori ai unei rețele de distribuție închisă.</p>
<p>Politica agricolă comună</p>	<p><u>Cauza T-31/17, Republica Portugheză/Comisiei Europene</u> - Tribunalul a respins acțiunea Republicii Portugheze în anularea Deciziei de punere în aplicare (UE) 2016/2018 a Comisiei din 15 noiembrie 2016 de excludere de la finanțarea de către Uniunea Europeană a anumitor cheltuieli efectuate de statele membre în cadrul Fondului european de garantare agricolă (FEGA) și al Fondului european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR), în măsura în care exclude de la finanțarea menționată, în privința Republicii Portugheze, a sumelor de 460 202,73 EUR și de 200 000 EUR (postul bugetar 6701).</p>
<p>Transporturi</p>	<p><u>Cauza C-330/17, Verbraucherzentrale Baden-Württemberg</u> - Articolul 23 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1008/2008 privind normele comune pentru operarea serviciilor aeriene în Comunitate coroborat cu articolul 2 punctul 18 din regulamentul menționat trebuie interpretat în sensul că, atunci când indică tarifele pentru transportul aerian de pasageri pentru serviciile aeriene intracomunitare, transportatorii aerieni care nu exprimă aceste tarife în euro sunt obligați să opteze pentru o monedă locală legată în mod obiectiv de serviciul oferit. Este cazul, în special, al monedei care are curs legal în statul membru în care este situat locul de plecare sau locul de sosire pentru zborul în cauză.</p> <p>Astfel, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care un transportator aerian cu sediul într-un stat membru în care euro are curs legal oferă pe internet un serviciu aerian pentru care locul de plecare pentru zborul în cauză este situat în alt stat membru, în care altă monedă decât euro are curs legal, tarifele pentru transportul aerian de pasageri pot, atunci când nu sunt exprimate în euro, să fie indicate în moneda care are curs legal în acest din urmă stat membru.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>

<p>Dispoziții instituționale</p>	<p><u>Cauzele conexe C-626/15 și C-659/16, Comisia/Consiliul (AMP Antarctique)</u> - Curtea a constatat că, întrucât documentul de reflecție din speță și măsurile preconizate au ca scop principal și componenta protecției mediului, deciziile atacate nu intră în competența exclusivă a Uniunii, ci în competența partajată, în principiu, cu statele membre în domeniul protecției mediului. Curtea a amintit că, desigur, împrejurarea că o acțiune a Uniunii pe scena internațională se încadrează într-o competență partajată între aceasta și statele membre nu exclude posibilitatea ca Consiliul să dețină majoritatea necesară pentru ca Uniunea să exercite singură această competență externă. Cu toate acestea, atunci când Uniunea decide să își exercite competențele, un astfel de exercițiu trebuie făcut în conformitate cu dreptul internațional. Cu toate acestea, în cadrul specific al sistemului convențional privind Antarctica, exercitarea de către Uniune a competenței externe în discuție în acest caz într-o manieră care ar exclude Statele membre ar fi incompatibilă cu dreptul internațional. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza T-458/17, Harry Shindler ș.a./Consiliului Uniunii Europene</u> – Tribunalul a respins ca inadmisibilă acțiunea în anularea Deciziei (UE, Euratom) a Consiliului din 22 mai 2017 de autorizare a deschiderii negocierilor în vederea încheierii unui acord cu Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de stabilire a condițiilor de retragere a acestui stat din Uniunea Europeană (documentul XT 21016/17), inclusiv anexa la această decizie, de stabilire a directivelor de negociere a acordului menționat (documentul XT 21016/17 ADD 1 REV 2), întrucât decizia atacată nu produce efecte asupra situației juridice a cetățenilor britanici autori ai acțiunii. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
---	---